

Bazén

Dlouhá šedá chodba zahýbá neznámo kam.

Barvy jsou pryč. Slabé paprsky měsíce mění svět na tmavý a ještě temnější.

Měl bych cítit strach, ale necítím nic. Na pozadí mého mozku je myšlenka. Vzpomínka. Buší do zdí mého nevědomí a snaží se mi něco připomenout. Nezajímá mě to. Má jediná touha je zjistit, co se nachází za tou zátočinou. Je tam totiž světlo. Nebo alespoň méně tmy.

Mé kroky se dunivě rozléhají a zní v tomto místě jako pochodující orchestr. Na ruce mám prsten. Jsem snad ženatý? A není to jedno? Konečně jsem u zatáčky a oči mě zabolí při přívalu světla, které náhle zmizí. Oslněn měsíčním svitem? To sotva.

Stojím na okraji velikého vypuštěného bazénu. Nejedem sprejer se vyřádlil v této zapomenuté budově. Měsíční paprsky sem pronikají přes rozbité okenní tabule, zatlučené nepravidelnými kusy dřeva – jako zamřížovaná cela. Bazén má standartní obdélníkový tvar. Na jedné straně s dětským brouzdalištěm a s hlubinou na straně druhé. Jako vykloktané zuby se nad ní tyčí popraskané odrazové můstky - krychle s rozmazanými čísly a protiskluzovou vroubkovanou dlaždicí. Po mé levici je tribuna pro rodiče a diváky. Východy jsou tři. Jeden hned za mnou, tudy jsem vešel z té tmavé chodby. Další dva naproti mně, ani jeden není o mnoho světlejší.

Na chvíli zavřu oči a slyším veselý dětský smích, ráchání, šplouchání, pískot plavčíka, hlasy lidí, kteří si jen tak povídají a sedí na lavičkách kolem bazénu. Když oči otevřu, vidím zase ten zešedlý, opuštěný kvádr, kam by se spíš hodil šílený smích nějakého feťáka, než veselý smích dětí. A přesto nemohu ten zvuk dostat z hlavy. Na chvíli se k němu připojí i obraz a já sleduji dva jevy současně. Opuštěný prázdný mrtvý bazén a současně místo radovánek s vodou a s teplem, které sem proudí od slunce přes odkrytá okna.

Oklepu se a druhý, světlý obraz se vypaří. Zůstane jen mrtvý bazén a strašlivé ticho. Zasměju se a slyším ozvěnu vlastního hlasu. A pak se v rohu mého periferního vidění něco mihne. Otočím se, stále beze strachu, ale nevidím nic než černou tmou chodby, ze které jsem vešel. Otočím se zpět a scéna se změnila. Chvilí mi trvá, než mi dojde, co je jinak. Z výlevky, kterou tuším v černé hlubině bazénu pod skákacími boxy, vyvstala stříbrná mlha a nyní plní celý prostor tak, že protilehlé vchody nejsou téměř vidět.

Opět se otočím do temnoty chodby a poprvé pocítím drobné bodnutí, když už ne strachu, tak alespoň nejistoty. Udělám pár kroků k tribuně a dosednu na nejbližší schod.

Lavičky, které jsem viděl ve světlé vizi, jsou nyní jen zpuchřelé pasti na neopatrné sprejery. Opatrně vložím hlavu do dlaní a přemýšlím, kde jsem se tu vlastně vzal. Takhle v noci. Na tomto podivném místě. A znovu přímo vidím vzpomínku bijící na poplach v mé hlavě. Chystám se ji prozkoumat, když pleskot bosých nohou o dlaždice a dětské zachechtání přeruší mé zadumání. Otevřu oči, ale nevidím nic, ačkoliv jsem schopen alespoň přibližně sledovat pohyb neviditelného dítěte podle pleskotu bosých nožiček. Otevřu ústa, abych na něj zavolal, ale zakuckám se, když se mi do nich nahrne studená stříbrná mlha. Na chvíli mám pocit, jako bych se topil. Lapám po dechu a mlha se mi stále hrne do krku a plní ho ledovým chladem. Nemohu sedět. Klečím na zemi jako opilec chystající se zkropit zem svým večerním hodováním. Bojuji o každý nádech. Potom, stejně náhle jako se objevil, záchvat odezní. Zvednu se a cítím, jak mi tepe obličej, do kterého se nahrnula krev vlivem mého dávení. Opatrně ochutnám mlhu a je studená, pravda, ale není ledová. Sáhnu si na krk a ten ledový je. Pak si teprve vzpomenu na dítě, které jsem hledal, ale není po něm už ani stopa.

Strach z udušení ustupuje a přilévá své fialové jedovaté elixíry do nejistoty z tohoto místa a ze mě samého. Opatrně se zvedám a propátrávám očima bílé okolí, kde někde tuším okraj bazénu. Mlha tak zhoustla, že není možné spatřit měsíční světlo procházející zatlučenými okny a ani onen prokletý bazén.

A v té mlze nejsem sám.

Těsně kolem mě proběhne malá postavička a zatahá mě za kabát. Slyším pelášivé cupitání, které však okolí transformuje tak, že nejsem schopen určit, kterým směrem. Ani jestli se přibližuje, nebo vzdaluje.

Udělám pár opatrných kroků a málem se zakopnu o malou copatou holčičku, která mi přeběhla těsně pod nohama. Mohlo jí být třeba sedm let? Možná ani to ne. Za zády další zvuk. Spatřím pohyb v mlze, který snad značí, že tam proběhlo další dítě.

Cupitání ze všech stran.

Zavřu oči a dám si dlaně na uši. Přeju si, aby to přestalo, a bojím se křičet, abych se znovu nezačal dusit. Udělám pár opatrných kroků a náhle nemám oporu pro nohy. Jsem přesvědčen, že letím po hlavě do hlubiny bazénu, kde ztratím vědomí a zemřu na otok mozku, nebo do rána umrznou v té stříbrné studené mlze. Však gravitace mě nedrží dlouho a náraz, ač

zabolí, nezpůsobí vážné poranění. V dálce se opět objevuje myšlenka, která se mi snaží něco říci, ale já na ni teď nemám náladu a zlostně jí zaplaším.

Zvednu se na nohy. Nespádl jsem do hlubiny bazénu, jak jsem se bál, ale jen do mělkého brouzdaliště. Stříbrná mlha je nade mnou a já konečně vidím trochu dál. Vidím svažující se dlaždičky a černou výlevku, která určitě kdysi bývala bílá. Krátce zavřu oči, jen abych se uklidnil. Když je otevřu, kolem výlevky stojí pět dětí. Musí mít podobný věk, nějakých sedm až deset let. Nepoznám to, sám děti nemám. Všechny jsou oblečené do bílých nočních košilek se šněrováním, nošeným naposledy tak před padesáti lety. Nad našimi hlavami se vznáší stříbrná mlha, takže celý bazén je nyní jediné místo v časoprostoru, které je vidět.

Tři holčičky. Jedna copatá, to musí být ta, kterou jsem už viděl, druhá s vlásky dlouhými a rozpuštěnými, třetí krátce ostříhaná, ale s ofinou, kterou by kluk nikdy dobrovolně nenosil. Chlapci jsou trochu vyšší než děvčata a oba jsou na ježka. Jsou si podobní a vypadají jako bratři. Možná i dvojčata. Že by i dívky byly sestry? Třeba je to jedna velká rodina.

Všechny děti stydlivě sledují špičky svých bosých nohou. „Nejsme,“ zašeptá jedna z dívek. Nemohu určit, která.

Podívám se na mlhu nad hlavou, než si troufnu otevřít ústa a zeptat se: „Nejste co?“

„Nejsme jedna velká rodina,“ pípne zase dívka a já uvidím, že je to ta copatá. „Jsme dvě rodiny,“ dodá po chvíli.

„Já,“ ozve se jeden z chlapců - dvojčat, „a brácha a tahleta malá,“ ukáže na krátce ostříhané děvče, „jsme jedna rodina. Ty dvě jsou sestry, ale ne naše. Chápete?“

Nechápu nic, nebo chápu vše. Co mám tomu dítěti říct? „A co tu děláte?“ zeptám se nakonec. Děti se na mě pořád ještě nedívaly.

„Hrajeme si!“ výsknou všechny společně a konečně zvednou oči. Je v nich zvláštní svit, který by mohl jiného člověka děsit. Můj strach opustil mé tělo, pravděpodobně po pádu do bazénu.

„A nač?“ zeptal jsem se.

„Různě,“ vzal si zase slovo chlapec. V očích se mu zablýsklo a nebylo to nepřátelské zablýsknutí.

„Třeba dneska,“ řekla zase ta copatá, „si chceme hrát na vraždění.“

„Na vraždění dětí!“ vykřikne ta krátce ostříhaná.

Jako v mrákotách se ptám: „A jak se to hraje?“

„Naučíme tě to!“ výskne dívka a já se vidím, jak jdu k nim. Vezmou mě mezi sebe a jedno přes druhé vysvětluje:

„Nejprve je rozpočítadlo.“

„Rozpočítávadlo!“

„Rozpočítávadlo.“

„To je strašně důležité, protože bez něj nevíš, koho zabíjet!“

„Máš bratry? Sestry? Je důležité, abys nějaké měl!“

„Musí mít. Jinak by tu nebyl.“

„A jsi nejstarší? Nebo nejmladší?“

„Rozpočítadlo zní...“

„Počkej, až odpoví. Nebudeme vědět, kdy je řada na něm.“

„Jedna, dva, tři, čtyři, pět,

máme děti zabíjet.

Které skončí pod zemí?

Třeba prvorozený,

nebo druhorozený,

a nebo ten nejmladší

rozhodne to raz dva tři!“

„Jo, to je rozpočítávadlo.“

„Je to trochu děsivé,“ říkám, ale ony se jen smějí.

„Není, je to zábava!“

„Bude se ti to líbit!“

„Kolik máš bratrů a sester?“

Nyní ztichnou a dychtivě na mě hledí. „Měl jsem bratra,“ přiznám po chvíli.

„Už nemáš?“ zeptá se ta copatice.

„To je blbost, nemůže už nemít bratra,“ zamyslí se jeden z chlapců a mně ta myšlenka přijde podivně uvěřitelná. Je to pravda. Jak můžu nemít bratra, když jsem ho už jednou měl?

„A teď to hlavní!“ chopí se slova druhý chlapec a je na něm přímo vidět, jak se tetelí blahem před nastávající hrou. „Jsi starší nebo mladší než on?“

„Starší,“ odpovím.

„Pak jsme tu tři nejstarší,“ řekne copatá dívka. „To bude nuda.“

„Třeba ne,“ řekne jeden z chlapců, jsou si tak podobní, že se mi stále pletou. „Třeba prvorozený nepadne.“

„Hmm... to máme tři prvorozené, já jsem teda druhorozený... i když jen o pár vteřin, a pak dvě nejmladší. Jo... to půjde,“ to hodnotil situaci před začátkem hry druhý z hochů.

„Kdo bude počítat?“ ptá se dlouhovlasá dívka.

„On,“ navrhne copatice.

„Já si...“ zkusím říct, ale skočí mi do řeči jeden z chlapců: „On si tu říkanku nepamatuje. Musí ji slyšet ještě jednou. Začnu já.“

Někdo mě zatahá za kalhoty a já uvidím tu krátce ostříhanou holčičku s ofinou. Podívá se na mě těma divnýma očima a řekne mi: „Pozor na tu mlhu. Nesmíš se schovávat v ní. To totiž není fér.“

„Jedna, dva, tři, čtyři, pět,“ začne recitovat chlapec a postupně se k němu přidávají i ostatní. Uvědomím si, že si celé rozpočítávadlo docela dobře pamatuji a přidávám se na slovo „pět“ také:

„Máme děti zabíjet.

Které skončí pod zemí?

Třeba prvorozený,

nebo druhorozený,

a nebo ten nejmladší

rozhodne to raz dva tři!“

Prst hochá, který nás postupně mijel, se zastaví na dlouhovlasé dívce.

„Takže nejmladší!“ zavýskne ta copatice a k mému zděšení odněkud vytáhne obrovský řeznický nůž. Vypadá staře. Rez (nebo snad zaschlá krev) pokrývá jeho ostří na několika místech. Je to hrůzný nástroj a není

nepodobný dalším, které se zjeví v rukou obou chlapců a rozradostněné copatice. K mému naprostému zděšení, a to jsem byl přesvědčen, že toho pocitu už dávno nejsem a nebudu schopen, držím podobně ohyzdný nůž i já.

Dlouhovláska a krátce ostříhaná dívka se rozeběhnou po dně bazénu. Obě se drží dál od sebe a pořvávají na nás: „Vemte si ji! Ne mě, ale ji!“

Nechápu nic.

Chlapci se rozbíhají za dlouhovláskou, nože vysoko nad hlavou, připravené zasadit smrtící ránu. Dívka křičí hrůzou. Copatice si naopak vybrala sestru chlapců, krátce ostříhanou dívku. S úlekem sleduji scénu, kdy dlouhovlasá dívka peláší po obvodu bazénu a chlapci se ji snaží obklíčit. Brzy ji přimáčknou do rohu. Na druhé straně je krátkovlasá dívka hnána do brouzdaliště, kde jsem původně zakončil svůj smělý pád, a místo aby vyskočila do stříbrné mlhy, krčí se a uhýbá noži, který s maximální rychlostí sviští kolem ní. Copatice se s tím nemaže.

Náhle jeden z chlapců vykřikne: „Time!“ oběti přestanou utíkat a vrazi přestanou útočit. Všichni se k mluvícímu hochovi otočí, včetně mě. „On nehraje!“ řekne a zlostně na mě ukáže nožem.

„Já jsem nikdy...“ snažím se vysvětlit, ale on mě přeruší.

„Nikdy jsi co?“

„Nikdy jsem nikoho...“

„Nezabil? Nikdy není pozdě začít. Pojď sem,“ poručí a já se vidím, jak k němu kráčím. Mlha nad našimi hlavami získává nachový nádech.

Dlouhovlasá dívka se krčí v rohu bazénu, kam ji předtím kluci zahnali. Pláče. Nařiká. Jen pohled na ni mi trhá srdce.

„Tak do toho...“ pobízí mě jeden z hochů.

„Musíš to zvládnout,“ říká druhý. „Jinak nemůžeme hrát.“

„Jak...“ vypadne mi z úst, ale hned jsem znovu přerušen.

„Silně,“ řekne moudře hoch, který nepochopil mou otázku. „Ideálně do krku, když nechceš, aby se trápila... na druhou stranu, ona je zvyklá to dostávat do břicha. Tak nějak ji to baví. Zkus to tam. Ale zas to bude trvat dýl, to je pravda.“

Copatice s krátkovlasou dívkou zatím přišly ke mně. Všichni asi zapomněli, že krátkovlasá měla být také obětí těchto krvežíznivých orgií.

„Bodni, neboj se, ona to má ráda,“ říká copatice a usmívá se tak vtíravým úsměvem, že se proti své vůli usměje také.

„Do břicha,“ podotkne chlapec.

Jako ve snu zvednu nůž nad plačící dívku. Mlha je nyní rudá jako krev a děsivě teplá, škaredá a smradlavá jako týden staré maso na kuchyňské lince. Nepamatuji si, co přesně se stalo, ale najednou svírám malé šhubající se tělo v náručí a bodám do něj.

Ach bože!

Stojíme tam v kruhu.

„To nebylo špatné kolo,“ řekne copatice a nezní to vůbec příjemně. Mlha má zase svůj stříbrný nádech, ačkoliv v jednom místě původní nachovost zůstává. Mám opět pocit, jakoby mě někdo sledoval. Přímo z toho narudlého místa. Zadíívám se tam a nachovost zmizí.

„Další kolo?“ zeptá se copatice a v ten moment do bazénu někdo seskočí. Je to ta dlouhovlasá dívka, kterou jsem vlastníma rukama zabil. Vyvalím oči.

„Copak?“ zeptá se nechápavě.

„Ty jsi...“ vypouštím z úst a ostatní na mě hledí stejně nechápavě jako ona.

„Co ti je? Viděl jsi snad ducha?“ zeptá se jeden z hochů, ale druhý už zase začíná počítat: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět,

máme děti zabíjet,

Které skončí pod zemí?

Třeba prvorozený,

nebo druhorozený,

a nebo ten nejmladší

rozhodne to raz dva tři!“

Prst rozpočítávajícího spočine na druhém chlapci a ten první vycení zuby ve zlomyslném šklebu. „Takže nejstarší.“

Copatice utíká pryč, jako by jí za patami hořelo. To samé učiní rozpočtený chlapec a dlouhovláska s rozpočítávajícím chlapcem a s krátce ostříhanou dívkou s ofinou hledí hladově na mě.

„Vy to nechápete,“ říkám a ustupuji. Strach se vrátil a je tak intenzivní. Tak strašlivě intenzivní. Nikdy jsem nic takového nepocítil.

Nemám nůž, oni ano. Tři rzi a krví pokryté nože a nachová mlha nad mou hlavou. Ruce mám v obranném, smířlivém gestu. Opakuji: „Vy to nechápete. Vy možná nemůžete umřít, ale já ano... já nechci.“

„Neměl jsi hrát, když nechceš,“ pronese krátce ostříhaná dívka a vyrazí s divokou zuřivostí vpřed. Jsem větší než ona, jsem rychlejší. Mohl bych se jí vyhnout, mohl bych ji odkopnout přes polovinu bazénu. Neudělám nic. Schoulím se do klubíčka, ochromený strachem, tak velkým a cizím. Ucítím bodnutí. Do zad. Cítím, jak dýka klouže po lopatce a zaráývá se kolem páteře do těla.

Vykřiknu!

*

Ráno mě zastihlo unavenějšího, než když jsem šel večer spát. Pouze v trenýrkách stojím u okna a i v paprscích božského teplého a uklidňujícího slunce mi po zádech přebíhá mráz. Sleduji budovu lázní, která stojí ve stínu vyšších domů, postavených v letech radosti a prosperity, dávno po krachu samotných lázní. Pozoruji tu budovu, o níž se mi již přes měsíc zdá, a hladím si bolavá záda, probodávaná noc co noc rezatým nožem, potřísněným dětskou krví. Nechápu, proč se mi to děje. Nepamatuji si to. Pamatuji si jen ty strašlivé sny a fakt, že si ve snech nepamatuji o nic více než ve skutečnosti. Oklepu se a dojdu do kuchyně. V ten moment vzpomínky na sen zmizí jako pára nad hrncem. Přesto můj pohled padne na držák na nože, kde jsou všechny velikosti, včetně obrovského rezavého řeznického. Únava je pryč. Zasměju se a pokračuji k lednici, odkud si vezmu krabici pomerančového džusu. Mám rád pomerančový džus. Naliji si sklenici a užívám si nádherné ráno, než mi pohled padne na kalendář. Dnes mám terapii. Smutně si odfrknu a jdu se umýt. Před terapií by se člověk vždy měl pořádně umýt. Obleču si teplý kabát a projdu kolem komory, která smrdí jako týden staré maso na kuchyňské lince. Před odchodem se znovu podívám do držáku na nože. Ten velký chybí. To znamená, že je vše v naprostém pořádku. Opět se zasměju a odcházím ven. Terapii dnes asi vynechám...